

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 5604

гр. София, 23.08.2013 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12
състав, в закрито заседание на 23.08.2013 г. в следния състав:
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Наталия Ангелова**

като разгледа дело номер **1709** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.248 ГПК вр. параграф 2 от Допълнителните разпоредби на ДОПК.

С Решение № 3721 / 03.06.2013г., постановено по адм.д. 1709/2012г. на Административен съд София-град, в частта за разносните съдът на основание чл.161, ал. 1 ДОПК е осъдил Столична община да заплати на жалбоподателя разноски само в размер на 300 лв. – за държавна такса и за възнаграждение на вещо лице, като в мотивите е приел, че не са представени доказателства за плащане на договореното възнаграждение на адвоката в размер на 9 730 лв., а посочването в списъка за разносните не е доказателство за плащането му. Във връзка с това съдът е приел, че следва да присъди разноски само в размер на платените – вр. чл. 78 ГПК вр. параграф 2 от ДР на ДОПК.

Постъпила е молба от 12.07.2013г. от жалбоподателя с искане за допълване на решението за разносните, както и касационна жалба срещу решението в тази част, с оглед на което след размяна на книжа и по жалбата, съдът е изпратил делото на Върховния административен съд. Съгласно разпореждане на председателя на седмо отделение на Върховния административен съд от 20.08. 2013г., е върнато на настоящия състав на съда за произнасяне по молбата по чл.248 ГПК, след което делото отново да се изпрати на този съд.

В искането се твърди, че жалбоподателят дължи договореното възнаграждение на адвоката и е предприел необходимите действия за изплащането му:своевременно е направено искане да бъде преведена дължимата сума до първостепенния разпоредител с бюджетни кредити, като второстепенен разпоредител не разполага със собствени средства и не е в неговата власт да реши кога да бъде изплатено дължимото възнаграждение. Тъй като възнаграждението е договорено е налице възможността за снабдяване с изпълнителен лист по чл. 37 от Закона за адвокатурата за плащането му. По тези съображения счита, че договореното

възнаграждение представлява разноски по смисъла на чл. 78 ГПК дори и заплащането му да е забавено. В този смисъл се позовава на Определение № 46 / 08.02.2011г. на ВКС по гр.д. 37/2011г.

Съдът е предоставил възможност на другата страна по делото да изрази становище по искането за допълване на решението в частта за разноските, но не е постъпило становище.

Съдът намира, че искането за изменение и допълване на Решение № 3721 / 03.06.2013г., постановено по адм.д. 1709/2012г. на Административен съд София-град, в частта му за разноските, е направено от надлежна страна и в срока по чл. 248,ал.1 ГПК, поради което е допустимо. Разгледано по същество - неоснователно, поради следните съображения:

Съгласно чл.81 ГПК съдът се произнася по разноските в акта, в който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция В специалната разпоредба по ДОПК, която регламентира разноските – чл.161, ал.1, не се съдържа правило дали договорените или само платените разноски се присъждат на страните. В субсидиарно приложимите по делото разпоредби по чл.143, ал.1 АПК и в чл.78,ал.1 ГПК на основание параграф 2 от ДР на ДОПК, законодателят е предвидил присъждане на „направените”, т.е. реално платените а не договорените разноски за възнаграждение за един адвокат. От изложеното и във връзка с чл. 80 ГПК следва, че по искането за разноски съдът взема предвид представените и събраните по делото доказателства за направени разноски до приключване на последното заседание.

Както се твърди и в искането за допълване на решението, разноските за адвокатско възнаграждение не са платени от жалбоподателя на адвоката за осъщественото процесуално представителство по делото. Не следва от съдържанието на договора за процесуалното представителство между тези страни и не се твърди, че плащането на възнаграждението на адвоката е отложено по реда на чл.36, ал.4 от Закона за адвокатурата. Касае се за неплащане на договореното в абсолютна сума възнаграждение до приключване на съдебното заседание по делото.

На настоящия съд му е известна съдебната практика на ВКС по цитираното определение в искането, както и обстоятелството, че е образувано тълкувателно дело № 6 / 2012г. на Върховен касационен съд и допуснато до разглеждане предложение за приемане на тълкувателно решение по редица въпроси, свързани с разноските, сред които и по въпроса следва ли да се присъди договореното възнаграждение за което не са представени доказателства за плащането му и как следва да бъде доказано неговото плащане или е достатъчно в договора за правна помощ да бъде отбелязано, че възнаграждението е платено. По делото все още не е постановено тълкувателно решение.

Настоящият състав на съда обаче не намира основание да се отклонява от изложената теза, не му е известна съдебна практика на Върховния административен съд по прилагането на чл.161,ал.1 ДОПК в обратен смисъл. Действително, възнаграждението на адвоката е договорено в представения договор за правна помощ, но също така по волята на страните - като всеки договор може да бъде изменен по съгласие на страните дори и без да бъде представен по делото.

С оглед на правната сигурност, съдът намира за приложим общият принцип, който следва от чл.143,ал.1 АПК и чл.78, ал.1 ГПК, че разноски се присъждат само до размера на направените, т.е. действително платените от страната разходи по делото, за които са представени доказателства най-късно в последното заседание по

делото. Освен това страната може въобще да не плати разноси, а да се възползва от осъждането и да плати адвокатското възнаграждение след като получи присъдената сума от другата страна. Това положение безспорно създава предимство без правно основание, тъй като платилата разноските страна до последното заседание по делото се е лишила от съответната сума, т.е. от възможността да използва същата за дейността си и да увеличи имуществото си, а другата страна - като не е платила разноските, безспорно е имала възможност да увеличи имуществото си и поради това е в по-благоприятно положение. Предимство в посочения смисъл не следва да се предоставя на никоя от страните по делото, дори и когато се касае за Държавата, тъй като е приложим принципа за равенство - чл.8 АПК и чл. 9 ГПК, вр. параграф 2 от ДР на ДОПК.

Освен горното, както следва от поставения за тълкуване въпрос – касае се не за присъждането на договорени, но неплатени разноси, а за доказване на плащането на адвокатското възнаграждение. Цитираното в искането определение на ВКС също е посочено в предложението за тълкувателно решение като част от противоречивата съдебна практика, която е необходимо да се уеднакви.

С оглед на изложеното, съдът следва да остави без уважение искането на Институт по почвознаие „Н. П.” - С. да измени и допълни решението по делото в частта за разноските.

На основание изложеното, Административен съд София-град, първо отделение, 12 състав,

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането Институт по почвознаие „Н. П.” - С. за изменение и допълнение на Решение № 3721 / 03.06.2013г., постановено по адм.д. 1709/2012г. на Административен съд София-град, в частта му за разноските.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховен административен съд в 7 дневен срок от съобщаването му.

Административен съдия: